

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Fürdőélet a Duna partján*

Forrás:

Új Barázda

Bm

1923. 8. 14.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

613.47

Hely

Dünafürdők

Idő

"1923"

Személy

Fürdőélet a Duna partján

*Ahol csokoládészínűre sül a pesti nép — A ruhabakter
Blau ur a homokban is tőzsdézik — Fürdő az öntöző-
kocsi mögött*

Még békeben, amikor pedig egy koronáért egy lírát vagy száztíz centime-
ot lehetett kapni, sem volt annyira dí-
vat a nyaralás, mint éppen az idej nyá-
ron, a korona legrohamosabb sülyedése
idején. Ismerősök, ha találkoznak, elő-
ször is azt nézik egymás ábrázatján,
hogy mennyire barna. A pesti korzón
nem is számít valamire valónak az a
szerencsétlen ifju vagy leányzó, akinek
tejszínű a bőre. Am akármennyire is
divat, mégsem telik mindenkinek nemes
valután szerzett barna arcbőrre. Leg-
több pesti természetesen a Dunaparton

szerzi meg magának az elengedhetetlen
dívatos színű arcot. A város két szélén:
az összekötő vasuti hidon túl és a Mar-
git-sziget alsó végén is túl, reggeltől
éltig barnállik a part a fürdőzőktől, nem
csak az ugynevezett strandfürdőknél, ha-
nem azok mellett a szabad Duna men-
tén is.

A strandfürdőknél ugyancsak mozgal-
mas az élet. Ezer korona a belépti díj,
öt száz korona a fürdőruha. Kétszáz sze-
mélyre van fürdőbődé, de háromannyian
szoronganak a kötéllel bekerített par-
ton patriarkális meghittségben, de ma-
gyar izlésnek visszatartó tartózkodás-
nélküliséggel. Az emberkupaok között
libasült maradékok hevernek zsiros pa-
pirdarabkákon s a Király-utcából ide-
vetődött szerelmespárt csöppet sem za-
varja az, hogy a hátuk mögött családi
vihar van elvonulóban; ugyanis a Blau
ur nem »realizálta« kellő időben és most
tessék, alábbhagyott a hossz és a kosz-
pénz föleszi a papirosok kétharmadát.
Ezt harsogja az életpárja ismerősnek,
ismeretlennek, a jerikói kürt viharos
lármájával.

Az ingyenstrandfürdőknél kevésbé

egyöntetű társaság toborzódik össze.
Itt már a bokrok helyettesítik a fürdő-
kabinokat s mert igen sok ruhalopás
fordult elő a bokrok árnyékában, egy
nagybajuszu magyar bandukol föl-alá
parthosszában.

— Hogy került maga ide, öreg?

— Bakter vagyok kérem, amott a
gyárban, aztán ezek itt — mondja a
parton lubickolóokra, heverőkre mutat-
va — kibéreltek. Mán tudja mindenki,
aki idejár és szó nélkül előszedi a
száz koronát. Begyül olykor tízezer ko-
rona is... Bolondok, uram, ezek a
pestiek.

Az ingyenstrandfürdő gyönyöreit csöp-
pet sem csorbitja két-három közvetlen
közében usztató ló, sőt csak tetézi az
ingyenmultságot, hogy a lovak hátá-
ról fejest lehet ugrani a Dunába. Tö-
mérdek gyerek ingben, ing nélkül. Oly-
kor riadalom támad. Mintha mágnés
rántaná egy pontra a parthosszat elszórt
embersereget, mindenki hanyatt-homlok
rohan egyirányba. Izgatott kiabálás, ló-
tás-futás. Föltűnik egy hegyes rendőr-
sisak. A rendőr megnyálazza ceruzáját,
fölfeszi a »tanuvallomásokat«. Már osz-
ladozik is szét az emberboly. Itt-ott
hallani:

— Többet nem jövök ide, a viláért
sem!

Azért mindennap tele a part és min-
dennap kiválaszt a maga számára egy-
egy áldozatot a könnyelmű fürdőzők
közül a Duna.

Hazafelé baktatva a poros belvárosi
utcán, újabb fürdőkép. Föltűnt végre
az utca végén a ritkán látható öntöző-
kocsi. És a kocsi mögött vagy egy
tucat gyerek. Boldogan gázolnak a csa-
takos lében. Barnák és rongyosak. Azért
nyaralnak ők is, nemhogy olasz
fürdőhely, de még Duna nélkül is...
(m)